

EL LLENGUATGE

Els tics
dels altres

Ens referim, en parlar dels tics dels altres, als tics del llenguatge, donant, per tant, al mot *tic* un significat més ampli del que habitualment li reconeixen els diccionaris, en virtut d'una analogia que creiem que legitima aquesta ampliació de significat. Els tics del llenguatge, doncs, són constituïts per la repetició de certs mots o expressions, que ja podem considerar buits de significació, que es pot observar avui en l'elocució de determinades persones. De fet, no és cap fenomen nou, i fins i tot podríem assenyalar alguns tics populars i tradicionals, com és ara *No sé si m'entens o M'entens, què vull dir?*, amb què hem sentit tantes i tantes vegades que esmaltaven llur conversa gent de totes les classes socials. Avui, aquelles expressions han estat substituïdes, en certs medis, per la frase més breu *Ho entens?*, pronunciada habitualment amb un to anguixat i crispat, que expressa segurament la temença de no haver-se sabut explicar prou bé. Però, com tothom sap, el tic més sobresortint i característic dels nostres dies és el *vull dir*, que hom combina sovint amb la conjunció *doncs* formant diverses variants: *doncs... vull dir*, *vull dir... doncs*, etc. No hi manquen les frases extretes del llenguatge casernari o d'altres medis en què predominen unes jerarquies molt autoritàries i que es caracteritzen perquè semblen adreçades a un inferior a qui es perdona la vida.

També el llenguatge escrit d'alguns publicistes presenta alguns tics que s'han revelat mol encomanadissos, i hom diria que si en cada un dels seus escrits no assumeixen i/o no contemplen alguna cosa, o si no la fan assumir i/o contemplar per algú, deuen témer que no han aconseguit d'expressar el que volien.

Però cada u és lliure, és clar, de triar el seu lèxic i les seves formes d'expressió. Ara, el que ja no és pas admissible, és que alguns entrevistadors atribueixin a les persones que entrevisten els seus propis tics habituals. Ja sabem que l'espai disponible obliga sovint l'entrevistador a resumir les declaracions de l'entrevistat, de les quals, d'altra banda, només ha pogut prendre les notes essencials, i li cal, per tant, refer-les en una nova redacció, en la qual, però, és enraonat demanar que no apareguin expressions com *a nivell de*, *en base a*, *sembla ser*, *no només o d'alguna manera*, que no són de l'entrevistat sinó de l'entrevistador.

Albert Jané